

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANDRÉ BIRABEAU

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΥ

ΟΙΠΟΝ ποτέ; Πές μου, ποτέ;
—Σ' ας έπια ποτέ. Πόσες φορές θέλετε να
σας τ' ο πώ. Ποτέ!

—Μ' άφοψ ζέρεις πόσο σ' άγαπώ! Πώς
είμαι έτοιμος να κάνω κάθε θυσία για
σένα...

“Όλα αυτά ήσαν ώραία λόγια στο στό-
μόνός σου, μά τόσο άσχημα, τόσο κακόχρη-
στα όταν τά λέει ένας γέρος, κακοφτιαγμένος
κι' έλεινός, που δεν έχει κανένα άλλο χά-
ρισμα από τά πλούτη του. Ναι, ο Γόλφ ή-
ταν άσχημος, κακοφτιαγμένος και τόσο
πλούσιος, που αυτό τον έκανε να φαίνεται
άκομη πιο άσχημος.

“Η Ζινέτ τάβλεπε δλ' αυτά και τον απέ-
φυγε σαν τον διάβολο, μά ο Γόλφ που ή-
θελε να πετύχη τον σκοπό του έκανε πώς

δεν καταλάβαινε την άποστροφή της. “Ήταν έπιμόνος κι' όταν
ήθελε κάτι, έπρεπε με κάθε θυσία να τ' άποκτήσῃ—μιά και ήταν
τόσο πλούσιος. Μήπως δεν είχε καταφέρει τόσα και τόσα με τό-
λεπτά του και μιά γυναίκα δεν θ' άποκτήσει;

Μά η Ζινέτ δεν ήταν τυχαία γυναίκα και θάπρεπε νάχη καν-
εις την άναίδεια του γέρο-Γόλφ για ν' άποφασίσει να της κάνει
μιά τέτοια πολιορκία. Μή πόση έπιμότη της έλεγε:

—“Όταν θέλω κάτι, τό πετυχαίνω πάντα. Άλλοιμονο σ' όποιον
τολήμησῃ να μού άντισταθῃ!... Μά έλα, πές μου, γιατί δεν θέ-
λεις να μ' άκούσης;

—Γιατί αυτό που μού ζητάτε είναι άδύνατο να γνη. Άκόμη
κι' άν τύχαινε ν' άγαπήσω έναν άλλον άνδρα εκτός από τον
άνδρα μου, ποτέ δεν θα τον προδίδω!... Αυτό είναι κάτι που
μού προξενεί φρίκη. Θά μού ήταν άδύνατο, σάς τό ξαναλέω.
κύριε Γόλφ, άκόμη κι' άν άγαπούσα... Κατά περισσότερο λόγο
όταν δεν άγαπάω, όπως συμβαίνει μ' έοός.

—Άγαπάς λοιπόν τόσο τον άνδρα σου; Καλά... μά τότε σού
λέω κι' έγώ, πρόσεξε!

Νά προσέξῃ; Τι να προσέξῃ, προς Θεού;

“Η Ζινέτ γελούσε με την καρδιά της και τό γέλιο της άνηχού-
σε σαν καθάριο νερό.

“Έσφαινα, μιά μέρα έμαθε τόν ξαφνικό θάνατο του Γόλφ. Μά
τόσα έπαιε πεινά να γελάσῃ, γιατί είχε καλή ψυχή και τόν λυ-
πήθηκε... “Ο δόστοςχος! “Ήταν θέβαινα πολύ άσχημος και πλη-
κτικός, αλλά τόσο πάντως... ήταν θαυμαστής της. Πόσα έρω-
τικά λόγια δεν της είχε πῆ! Μή τρόπο τέτοια θέβαινα που δεν
μπορούσε να την συγκινήσει, αλλά και ποιά γυναίκα δεν θυμά-
ται έστω και τά έρωτικά λόγια που δεν μίλησαν θαυότερα στην
ψυχή της!... “Έπειτα αυτός ο τόσο άσχημος γέρος είχε τόλ-
μήσει δ.τι. άλλου πολύ καλύτε-
ρο άπ' αυτόν είχαν διατάσει
να έπιχειρήσουν. “Η Ζινέτ θυ-
μόταν μερικούς άπ' αυτούς με
κάποια μελαγχολία. έπειτα ή
σκέψῃ της ξαναγούρισε στον
Γόλφ κι' ένας θαβός άναστε-
νανικός ήταν ο έπικηδείός του.

Είχαν περάσει μερικές μέ-
ρες από τά γεγονότα αυτά,
όταν η Ζινέτ έλαβε ένα γράμ-
μα από ένα συμβολαιογράφο.
«Παράξενο! σκέφτηκε με έκ-
πληξη. Τι νάνε αυτό; Νά έχῃ
καμμία σχέση αυτό τό γράμ-
μα με τόν θάνατο του Γόλφ;
“Έχει γούστο να την θυμήθη-
κε στην διαθήκη του και να
της άφήνῃ κανένα μικρό ένθύ-
μιο για να ξέλιεωθῃ για την
πολιορκία που της έκανε.

Κι' ενώ η Ζινέτ έκανε αυτές
τις σκέψεις, όνοιξε τό γράμ-
μα και στην φυσιογνωμία της
καθός τό διάβαζε, διαγραφό-
ταν δχι έκπληξῃς άπλη, αλλά
σχεδόν φρίκη.

“Ένα μικρό ένθύμιο είχε
σχεφθῆ! Δεν έκανε λάθος, με
μόνη τη διαφορά, ότι τό μι-
κρό αυτό ένθύμιο ήταν ένα έ-
κατομμύριο, ένα δλοστρόγγυ-
λο έκατομμύριο... Μά, γιατί,
γιατί, άναρωτιόταν η Ζινέτ,
ένώ χωρίς κι' αυτή να μπορῃ
να καταλάβῃ γιατί, έννοιθε δ-
λο τό αίμα να της άνεβαινῃ

στό κεφάλι.

“Αν όμως η Ζινέτ άπορούσε γι' αυτή την δωρεά και δεν μπο-
ρούσε να την ξηγήσει, ο άνδρας της άντελήφθη πιο γρήγορα
περί τίνος πρόκειται.

—Παλιγογυαίκα, της φώναζε! “Όστε έτσι... είχες σχέσεις μ'
αυτόν τόν γέρο... μ' αυτόν τόν έλεινός... και θά τόκανε για χρέ-
ματα... Τι φρίκη!

—Τι θέλεις να πῆς;... είνε δυνατόν να φατάζεσαι... μά είσαι
τρελλός!... Σού όρκίζομαι πως δεν μπορῃ να ξηγήσω αυτή
τη χειρονομία, δεν μπορῃ να καταλάβῃ!

“Έσφαινα όμως κατάλαβε... Αθή ήταν η εκδίκηση, με την ό-
ποια την άπειλούσε ο Γόλφ!... Της είχε άφήσει αυτή την κλη-
ρονομία για να την νομίσουν ένοχο, ο κόσμος όλος και πρώτος
ο άνδρας της.

Και τό σκεδίό του είχε πετύχει. Του κάκου η Ζινέτ έκλαιγε,
φώναζε, διαμαρτυρόταν... “Ο άνδρας της δεν ήθελε τίποτα ν' ά-
κούση.

“Η καταστροφή έπακολούθησε ραγδαία, τό διαζύγιο πρώτα
κι' έπειτα η περιφρόνησις όλων των γνωστών της. “Ο κόσμος
δεν άργησε να τά μάθῃ όλα, οι χαιρετισμοί έγιναν άραιότεροι,
τά στίπια της έκλεισαν τις πόρτες τους, της έμειναν έλάχιστες
σίτες, ή όποιες, χωρίς να είνε διόλου άμειπτες, την κτύπησαν
ώστόσο ειρωνικά κάθε φορά που την έβλεπαν. Μιά μέρα μάλι-
στα μιά άπ' αυτές, κυτιάζοντός την με συμπάθεια, τόλμησε και
της έπῆ:

—Τό κάτω-κάτω, άγαπητή μου, ότι κι' άν έκανες ήταν δικαίω-
μά σου. “Ας μάθουν πειά οι άνδρες πως δεν μπορῃ μόνον α-
υτοί να γλεντούν τη ζωή τους. Κι' άν θέλης να με πιστέψῃ, τό
διαζύγιο σου ήταν εδύοχημα για σένα... Μιά μέρα θά άντιλαμ-
θεύσουν πως όλη σου ή περιουσία φαγηθήκε από τη φιλειπάδα
του άνδρός σου.

Τι! η Ζινέτ έσπεψε από τά σύνεφα. “Ο άνδρας της ήταν λοι-
πόν ένας άπιστος κι' αυτή που νόμιζε...κι' αυτή που έκλεισε τά
μάτια σέ κάθε άλλη χαρά της ζωής, για να μείνῃ πάντα άντά-
ξια του, καθώς νόμιζε! “Ένας θαβός άναστεναγμός της ζέφυ-
σε, μά συγχρόνος κι' ένα γαμύελο άνθισε σαν γελιή της. Είνε
ή πρώτη στιγμή που αισθάθηκε τόν έαυτό της πραγματικά έ-
λευθερο, πραγματικά χαρούμενο!

“Ήταν έλευθερη, να, αλλά ο έπισκέπται όλο και άραιότερα
χτυποδαν την πόρτα της... “Ήταν μά χωρισμός, μιά γυναίκα
που ντροπάσε τό όνομα του άνδρός της. Έτσι τουλάχιστον νόμι-
ζε η κοινή γνώμη.

“Έντούτοις, κάποιος δεν φαίνονταν να δίνει σημασία σέ όσα κυ-
κλοφορούσαν εις θάρος της κι' αυτός ήταν ένας νέος, ένας ου-
μπαθητικώτατος νέος, που άντιθέτως προς τους άλλους, άρχισε
να γίνεται ο τακτικός έπισκέπτης.

“Η Ζινέτ είχε θέβαινα πρό
καιρού άντιλήφθῃ πως ήταν έ-
ρωτευμένος μαζί της, αλλά,
άν και δεν της ήταν αδιάφο-
ρο, τόν κρατούσε σ' άπόστα-
σι.

“Ήταν άλλωστε και ο ίδιος
τόσο δειλός! “Αλλά μιά μέρα
άποάσισε να μιλήσει:

—Σε άγαπούσα από και-
ρό, μά δεν τολμούσα να σάς
τό πώ... Σ' ας ήξερα τόσο α-
φοσιωμένη στο σύζυγό σας!
“Άκόμη και σήμερα δεν θά
τολμούσα... άν δεν ήξερα!...

Μά ο νέος τά χάνει, δεν
ζέρει πῶς να συνεχίσει, γίνε-
ται κατακόκκινος, φοβάται μη
την προσβάλῃ. Πολύ που νοιά-
ζεται γι' αυτό η Ζινέτ! “Ας
την νομίσῃ ένοχο, της είνε τε-
λειώς αδιάφορο! “Έκείνο που
ζέρει τώρα είνε πως ή ετυ-
χία στέκεται μπροστά της κι'
αυτή τη φορά είνε άποφασί-
σμένη να μη την άφήσῃ να της
εσφύγη. Κλείνει τά μάτια και
άφίεται στην άγκαλιά του
νέου...

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί
πήγε στο νεκροταφείο κι' έ-
φησε στον τάφο του Γόλφ ένα
μεγάλο μπουκέτο λουλούδια.
Τού χρωστούσε αυτή την εδ-
γνωσμένη για την εκδίκηση
του...

“Αφέθηκε στην άγκαλιά του νέου...